

Stručni ribar.

Treći Potez.

Prvi Potez je otkriva bolest, pomoću znakova u ruci. Premeštajući se s mesta na mesto, dešavalo se nepogrešivo razotkrivanje uzroka ljudske tuge, nakon čega su sledile ljubazne reči: „Isus Hrist te ozdravlja.“ Ali ovaj istinski, znak pratila je široko rasprostranjena telesna imitacija.

Sa Drugim potezom, došlo je razlučivanje

samih pomisli srca. To je bila jasna manifestacija nepogrešive Hristove sile, ispunjenje Jevrejima 13:8: „Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek. „I to je bilo oponašano, ali se niko od imitatora nije usudio da uloži u to ceo svoj ugled, kao što je to učinio Brat Branham. Jednom mi je rekao: „Brate Peri, ako ti ikada kažem 'tako govori Gospod' i to se ne ispuni tačno onako kako sam ti rekao, nemoj mi više nikada verovati, jer sam, u tom slučaju, ja taj koji se umešao, i onda to više neće biti od Boga. Ako Bog nešto govori, On to i ispuni.“

Bilo je mnogo onih, koji su ispoljavali ono što nazivaju „darovima razlučivanja“, međutim, kod njih je uvek bio procenat greške. Lično sam poznavao ljude koji su imali jake darove razlikovanja, ali su ponekad pravili greške i to je postajalo uzrok velike tuge u životima drugih ljudi; kada su ljudima govorili pogrešne stvari, to je često rezultiralo tragedijom. To je bio uzrok zabune za te Božije ljude. Kada su pitali Brata Branhamu o tome, on je rekao: „Ako u tome ima neki procenat pogrešnosti, ostavite to.“ On je rekao da je bolje uzdržati se i ne reći ništa, nego reći čoveku nešto pogrešno, i naneti nepopravivu štetu.

Božiji anđeo je obećao Bratu Branhamu da će biti tri „poteza“.

Brat Branham se unapred uverio da neće biti imitacije Trećeg poteza. Iz njegovih sopstvenih reči, možemo saznati više o toj poslednjoj fazi njegovog služenja, koja nije mogla imati imitacije.

Na putu za Britansku Kolumbiju, nalazi se jedan planinski venac sa sedam vrhova, na koji je Bog ukazao Bratu Branhamu i dao mu do znanja da je to „njegov“ venac. Ti vrhovi predstavljaju sedam slova svakog dela njegovog imena, pričaju o njegovom životu i svedoče o tri „poteza“ u njegovoj službi.

Prvi i najniži vrh predstavlja njegove vizije u detinjstvu, koje su ljudi zvali kao da su od đavola. Sledeći vrh, malo viši, govori o njegovom preobraćenju. Ipak, najvažnija su tri najviša vrha, koja govore o tri „poteza“. Najviši od njih, koji se uzdiže mnogo više od svih ostalih, i mnogo je masivniji od drugih, nemo je svedočanstvo o Trećem potezu. Jednom smo mi stajali tamo i pažljivo gledali u te vrhove, on mi je rekao: „Brate Peri, mi se nalazimo na vrhu te

treće planine, Trećeg Poteza." Tako da, vidite, na osnovu njegovih sopstvenih reči, znam da je Treći Potez već bio u toku, pre nego što nas je napustio.

Kada je Brat Branham govorio o Trećem Potezu, u propovedi "Pogledajte na Isusa", rekao je ove reči:

Sada zapamtite, ovo neće imati nikakve imitacije, zato što ne može biti. Vidite, to ne može biti."Dakle, on postoji, i ja... ja sam upozoren na to, da se skoro - upravo sada, u ovo vreme - nedavno dogodio, da identificuje svoje prisustvo među vama. Da li razumete? Ali se on neće koristiti na moćan način, sve dok ovaj Sabor [crkava - prev.] ne počne da pooštrava zahteve. I kada počne, kada to počne... Pentekostalci, i tako dalje, mogu imitirati skoro sve što se može učiniti. Ali, kada dođe vreme, kada počne pritisak, onda ćete videti: ono što se ispoljavalо ponekad, ispoljiće se punom snagom... Dakle, možda ste primetili da mi se dešavaju čudne stvari. Ne nešto grešno, ne govorim o tome.

Ali, mislim da je to čudno, u poređenju sa opšteprihvaćenim pravcem. To je zbog onoga što sam postigao u svojoj službi, sada se povlačim u stranu, posmatram, i čekam pravo vreme kada će se to primeniti. Ali, to će se primenjivati. I svako zna da, baš kao što je Prvi bio overen, tako je i Drugi bio overen. I, ako se vi zaista ozbiljno zamislite o tome, oni koji su duhovni, kao što Biblija kaže: „Onaj koji ima mudrost”, Treći je propisno identifikovan. Mi znamo gde je to. Dakle, Treći Potez je ovde.

To je toliko sveto, da ja ne moram mnogo da pričam o tome. Kao što mi je On rekao još na početku, rekao je: 'Ovaj - o tome ne govorи ništa.' Sećate li se toga, pre više godina? "On će govoriti sam za sebe". Vidite? One druge [Poteze - prev.] sam pokušao da objasnim, i to je bila moja greška. To će biti upravo ono, po mom mišljenju (ne kažem da mi to Gospod govorи), upravo to će i poslužiti kao početak „vere ushićenja” za Uznesenje, vidite... a ja moram da ćutim neko vreme.

Sada, zapamtite, i oni koji slušaju ovu traku, vi ste, verovatno, primetili oštru promenu u mojoj službi, počelo je da opada, ne da ide gore, već na dole. Mi smo već došli upravo do ovog perioda, i on više ne može otići nekuda dalje. Na ovo treba da sačekamo neko vreme, dok se ne desi ovde i ne podigne se na isti nivo, onda će to vreme doći. Ali, to je potpuno identifikованo...

On nastavlja...

...onda pratite Treći potez! On će, svakako, biti za potpuno izgubljene, ali ovo - ovo će biti za Nevestu i za Crkvu...

...možda ću biti uzet pre tog vremena. Ne znam. Možda će taj čas doći sledeće nedelje, kada Sveti Duh dođe sa... i dovede Hrista Isusa."

Ovde Brat Branham, svojim sopstvenim rečima, govori ljudima, koji veruju da je on Božiji prorok, da „paze na Treći potez”. Rekao je: "Ako ste duhovni, on je bio identifikovan među vama." Ali je, ipak, on rekao da će, ako nas on napusti, ta tajna ostati u njegovim grudima.

Dakle, svaki put, kada je 1963, 1964, 1965 godine, Brat Branham govorio o Trećem Potezu,

uvek je pominjaо one slučajeve, u kojima se „izgovorena reč“ manifestovala. Hajde da pročitamo Mateja 21:18,

18 Ujutru, vraćajući se u grad, ogladnje;

19 I ugledavši uz put smokvu, priđe joj i, ne našavši na njoj ništa osim samo lišća, reče joj: Neka od tebe nema ploda zauvek. I smokva se odmah osušila.

20 Videvši to, učenici se začudiše i rekoše: Kako se smokva odmah osušila?

Obratite pažnju na ovaj događaj u životu i službi Isusa, Koji je pogledao smokvu, poželeo njen plod, ali, pošto nije bilo ploda, izgovorio je Reč i rekao: „Neka više nema ploda od tebe zauvek.“ Učenici su bili zadivljeni. A Isus se (kako je događaj opisan u Marku) okrenuo i rekao: „Imajte veru u Boga. Zaista vam kažem, ako imate vere i ne sumnjate, nećete to učiniti samo smokvi, nego i ako kažete ovoj gori: Pomeri se i baci se u more“, tako će se i dogoditi.“

Lično, ne znam da neko od ljudi na ovoj zemlji praktikuje taj stih iz Svetog pisma. Bilo je onih koji su to koristili kao veru, ali ko može ustati i reći da je on izgovorio reč i da se dogodilo ono što je rekao? Isus je rekao da će tako biti. On drži svoju Reč: „Nebo i zemlja će proći, ali neće proći ni jedna tačka, ni jota“.

Sada ću vam reći one slučajeve, kada se ovo Pismo ispunilo u našem naraštaju.

Prvi slučaj se dogodio kada je Brat Branham, sa njegovim komšijom, Bratom Benksom Vudom i njegovim bratom, Bratom Lajlom Vudom, bio na pecanju. Obojica su bili bivši Jehovini svedoci. Sva trojica su pecali u malom mestu, zvanom Dejl Hallov, u Tenesiju. Braća Vud, koja su bila u istom čamcu sa Bratom Branhamom, govorila su o jednoj sestri, koja je bila član Crkve Božije i koja im je jednom svedočila o neophodnosti da se dobije spasenje. Sećali su se njene hrišćanske dobrote prema njima, i Brat Benks je rekao frazu da jednog dana treba da odu i posete ovu gospođu, i da joj kažu da su sada oboje spaseni, i da služe Bogu.

Kada su ove reči bile izgovorene (kako su pričali ti ljudi, i sam Brat Branham), prorok je osetio kako je Božiji Duh sišao na njega, i njegovu pažnju je privukao Glas koji je rekao: „Ovako kaže Gospod: U narednih nekoliko sledećih časova, desiće se vaskrsenje živog bića.“ On je bio zbuњen, i počeo je da razmišlja o značenju toga. Setio se da je, pre nekoliko dana, igrajući se sa komšijskim mačićem, njegov sinčić Džozef prejako stisnuo, i ispustio njegovo beživotno telo na pod. On je pomislio da će, možda, ovo mače vaskrsnuti.

Nakon nekoliko sati pecanja, Brat Lajl je uhvatio sićušnu ribu, koja je u potpunosti progutala mamac. Brat Lajl nije mogao da izvuče udicu, pa je samo uzeo ribu i istrgao udicu, zajedno sa škrugama i svom unutrašnjosti ribice. Bacio je ovu ribu u more i rekao: „Dušo, ovo je kraj tvoje pesme.“ Riba je pala u vodu, trznula se i zamrla. Postepeno su je talasi odneli do obale.

Otprilike tridesetak minuta kasnije, Brata Branhamu je ponovo obuzeo čudan osećaj. Pogledao je drveće duž obale, a odatle se, kao u vihoru, spustio šum naleta vetra. Duh Božiji mu je rekao ove reči: „Ustani i progovori ovoj ribici, i naći će život.“

Brat Branham je odmah ustao na noge i povikao: „Ribice, Isus Hrist ti vraća život; oživi, u Ime Isusa Hrista.“

Ona dva čoveka, u prisustvu Brata Branham, svedočila su da se ova ribica, koja je bila mrtva već pola sata, kojoj su bili odstranjeni svi organi, odmah prevrnula u vodi i otplovila, sakrivši se ispod njihovog čamca. To je bio prvi put kada je on progovorio, i ono što je rekao, se obistinilo. To je bila prva manifestacija izgovorene reči.

Drugi takav slučaj,ispričao mi je lično Brat Branham, u prisustvu Brata Sidni Džeksona i njegove žene, u lovačkoj sobi Brata Branham, avgusta 1964. godine. Ovaj slučaj se dogodio u vreme kada je Brat Branham lovio veverice, tokom sezone 1962. godine. Budući da je bio odličan lovac na veverice, ustreljio je 134 veverice, godinu dana ranije. Omiljene su mu bile sive veverice iz Kentakija, lukave životinje koje su zahtevale veliku veština za lov.

Tog dana, do deset sati ujutru, nije sreo ni jednu vevericu. Duvalo je poveratarac, sunce je grejalo vazduh, pa je odlučio da odrema. Pričao je da je našao jasen koji se razgranao na tri grane, pored kojeg je mogao udobno da se smesti i nasloni se na te grane. Razmišljao je o jednom stihu Svetog pisma: „Ako ovoj gori kažeš: pomeri se i baci se u more...“ Razmišljao je da nikada u životu nije propovedao o tom odlomku, ali je, takođe, razmišljao da to postoji u Reči.

U tom momentu, kada su mu ove misli prolazile kroz um, progovorio mu je Glas i rekao: „Šta ti sada hoćeš? Reci, i imaćeš to.“

Iako je tako često čuo taj Glas, to ga je, ipak, uznenirilo. Pogledao je oko sebe, pitajući se odakle je to moglo doći.

Glas je ponovio: „Šta sada hoćeš? Reci i dobićeš.“

Ovaj put je odgovorio, rekavši: „Pa, ja lovim veverice; želeo bih nekoliko veverica.“

Glas je odgovorio: „Koliko veverica?“

Pomislio je: „Tri ne bi bilo loše“, pa je odgovorio: „Ja hoću tri veverice.“

„Dobro, gde hoćeš da bude prva?“ - rekao je Glas.

Tada je ustao na noge i gledao okolo, mislio je da je u viziji. Ali, u životu je naučio, iz svojih ranijih neobičnih iskustava, kako da postupa, tako da je, kao odgovor na ovo pomislio: „Kad govori da kažem, onda će i reći.“ Pomislio je da se veverice obično ne nalaze u platanima, i u blizini je primetio takvo drvo.

„Neka veverica izađe na granu onog platana, tačno tamo“, rekao je.

Pre nego što je i stigao da izgovori te reči, tamo je sedela veverica. Protrljao je oči, opet se zapitao da li je to vizija, ali odlučivši da sagleda stvar, podigao je pušku, nanišanio, opalio, i

veverica je pala na zemlju. Prišao je i podigao je. Bila je topla i krvarila je. Rekao je sebi: „U vizijama krv ne teče.“

Bacivši vevericu u torbu, rekao je: "Hvala ti, Gospode!" i htede da pođe, kada je glas ponovo rekao: „A gde će biti druga?“

Osvrnuvši se oko sebe, video je drvo lažnog bagrema. Pomislio je: „Sa ovom ću učiniti, ovako, da bih mogao sa sigurnošću da saznam da li je to Bog.“

Naglas je rekao: „Neka se veverica popne na ovo drvo, i sedne na vrh, gde mogu da joj pucam u oko.“

Pre nego što su reči mogle da izađu iz njegovih usta, veverica se brzo popela na drvo i sela tačno na vrh lažnog bagrema. On je opet opalio i pogodio vevericu u oko. Prišao, podigao vevericu i ponovo zahvalio Gospodu, govoreći: „Hvala ti, Gospode. Tvoja Reč je istinita!“

I opet je hteo da ode, ali ga je Glas zaustavio, govoreći: „Ali, ti si rekao tri.“

„Da, rekao sam tri“, složio se.

Ovoga puta, njegova uputstva su bila detaljna: „Neka protrči, eno tamo, pravo pored onih farmera koji beru kukuruz u polju, popne se na ono drvo, pretrči, eno, tamo, preskoči preko te grane i stane, eno, tamo, i tu ću je upucati.“ Naznačio je tačno mesto.

Naravno, vi već znate šta se dogodilo. Pre nego što su ova uputstva stigla da se oglase, kad se pojavila veverica, tačno ispunjavajući sve detalje koje je naveo, stala tamo gde je rekao, i njegov udarac je ponovo bio precizan. Podigao je treću vevericu i stavio je u svoju torbu.

Kada je pričao ovo neverovatno iskustvo, prvo je seo na pod ispred fotelje, oslanivši se na nju, kao što se oslanjao na granu drveta. Zatim je ustao i ponašao se kao da je zapravo nišanio i pucao iz svoje puške. Dok sam ga posmatrao, pomislio sam: „Ili slušam Božijeg proroka - ili se ovo, zaista, dogodilo, baš tako, kako nam priča, ili me ovaj čovek obmanjuje.“ Iako nisam mogao da zamislim razloge zašto bi on mene obmanjivao.

Njegov nepogrešivi dar razlučivanja je uhvatio moju misao. Okrenuvši se prema meni, jednostavno je rekao: „Brate Peri, ovo se zaista dogodilo!“

Nekoliko dana kasnije, on i Brat Benks su večerali u skromnoj kući roditelja Sestre Heti Mouzer Rajt. Toga dana je bilo prisutno jedanaest ljudi, kao svedoci sledećeg natprirodnog događaja. Dakle, sestra Heti je bila siromašna udovica, nije imala novca ni imovine, i sa svoja dva mlada sina, jedva je sastavljala kraj s krajem. Bila je veoma pobožna žena, koja je verno ispunjavala svoje crkvene dužnosti desetina i donacija. Donirala je delu Božijem. Iz ljubavi prema Gospodu i Njegovom narodu, njen dom je bio otvoren za sve. Njena sestra, Edit, bila je invalid. Njeni voljeni roditelji su bili stari. Njena dva mlada sina, nisu bila spašena. Bila je toliko siromašna, da je toga dana Brat Branham došao da joj da novčanicu od dvadeset dolara, koju je uložila u fond za izgradnju crkve, smatrao je da ona teško može sebi to dozvoliti.

Toga dana svi su sedeli u kuhinji i radovali se delima Gospodnjim. Brat Branham je pričao o tom slučaju, u kojem su veverice izrečene u postojanje. Nakon što je završio priču, objasnio je: „Kada je Avramu bio potreban ovan za žrtvu, Bog ga je obezbedio. Znam samo jedno: On je i dalje isti Jehova-Jireh.“

Kada je izgovorio te reči, Sestra Heti je odlučno i jasno rekla: „Brate Branhamu, to je prava istina.“

Kao što je udovica u Svetom pismu izgovorila prave reči u pravo vreme, tako je bilo i sa ovom udovicom našeg vremena, čija je jednostavna vera dotakla silu Božiju. Sveti Duh je odmah došao na Brata Branhamu, i rekao: „Daj joj, šta zatraži!“

Brat Branham se, poslušno, okrenuo prema njoj i rekao: „Gospod mi je upravo rekao da tražiš šta god želiš, i šta god da tražiš, ja će to reći u Ime Gospoda, i On će to učiniti.

„Brate Branhamu“, rekla je, „šta mogu da tražim?“

Rekao je: „Ti si siromašna, živiš ovde na brdu, nemaš para. Možeš to tražiti. Imaš sestru sa invaliditetom, traži njeno izlečenje. Evo ti oca i majke, oni su stari i bolesni. Možeš tražiti za njih. Traži šta želiš, i ako ti to odmah tu ne bude dato, onda sam ja lažni prorok!

Njena dva sina su sedela u uglu i podrugljivo se smejala.

Sa suzama u očima, okrenula se i rekla: „Brate Branhamu, moja najveća želja je spasenje za moja dva sina.“

Okrenuo se prema njoj i rekao: „Dajem ti ih, u ime Gospoda Isusa Hrista.“

U uglu ove skromne sobe, sila Božija je sišla na ta dva neverna momka, koji su se upravo smejali i kikotali, oni su pritrčali majci, pali joj na kolena i pokajali se za svoje grehe. Njihovo pokajanje je bilo iskreno, i ubrzo potom su kršteni u Ime Gospoda Isusa Hrista. Tako je njihovo spasenje bilo osigurano. Oni su verno obavljali svoju crkvenu dužnost, učestvujući u večeri i vršeći nogopranje.

Vidite, Bog je znao da će ona tražiti nešto večno, a ne nešto privremeno. Ako bi tražila da joj sestra bude izlečena, to je moglo da ne potraje dugo, jer bi mogla ponovo da se razboli. Roditelji bi ponovo dočekali starost. Mogla je da traži milion dolara, ali je novac, kao što biva sa toliko ljudi, mogao da ide na njenu štetu. A spasenje ova dva sina će ostati trajno, za svu večnost.

Ovo je bio treći put da se izgovorena reč manifestuje. Četvrti put je bio u oktobru, 1963. godine, dok je lovio sa još nekoliko braće, u Koloradu. Dobro je poznavao taj kraj, jer je tu lovio i napasao stoku, više od dvadeset godina. Jedno vreme je, čak, znao koliko grla jelena ima u tom kraju. Jednom je on stajao tako tiho i nepomično, da mu se stado jelena na ispaši toliko približilo, da je kundakom svoje puške mogao da gurne jelena u bok. Mogao je da se

stapa sa divljinom. Ovaj iskaz strpljenja pokazuje kakav je lovac bio. Svi koji su bili uz njega, uvek su se uzdali u njegovu mudrost i poznavanje prirode, posebno u ovoj oblasti Kolorada, koja postaje veoma opasna za vreme nevremena.

Nebo je tog jutra nagoveštavalo predstojeću oluju, i vremenski izveštaji su potvrdili da se sprema veliko nevreme. Prethodne večeri su se svi lovci okupili u kolibi, i Brat Branham je savetovao da, ako neko treba da ode ranije, bolje je da ode sledećeg jutra, jer bi, inače, mogao da završi zarobljen u snegu. Radi onih koji su hteli da se zadrže, pristao je da ostane i pomogne im, ali je tog jutra snažno savetovao svima da ne idu daleko, i da se odmah vrate u logor, na prvi znak padavina, pri prvoj kapi kiše. Znao je da u roku od nekoliko minuta vreme može postati toliko loše, da oni neće moći da nađu put nazad. I sam je, po navici, otisao na više tlo, sam, nadajući se da će naterati divljač da se spusti dole, kod ostalih.

Vrlo brzo je počela da pada kiša. Imao je sendvič sa sobom, seo je i počeo da ga jede, odlučivši da će, za svaki slučaj, malo odložiti povratak, ako neko zapadne u nevolju. Ako bi se to desilo, pucali bi iz puške, i lakše bi mu bilo da siđe dole do njih, nego da se ponovo penje gore. Ubrzo se nevreme pojačalo, i počeo je da pada sneg. Počeo je da silazi niz planinu, žureći, koliko je mogao. Nakon što je prešao oko četvrt milje, iznenada ga je zaustavio Glas rekavši: „Vraćaj se nazad, odakle si došao.“

Prepoznao je taj Glas, ali je mislio da povratak, kada je oluja bila u punom jeku, znači odlazak u sigurnu smrt.

Glas je ponovio: „Vrati se odakle si došao.“

Poslušavši glas, on se istim putem vratio na vrh, ne znajući razlog, ali ne dovodeći u pitanje Božija uputstva. Ubrzo je tlo počeo da pokriva sneg. Iznenada je Glas ponovo progovori, govoreći: „Ja sam Bog stvaranja!“

Podigao je pogled, misleći da je to, možda, vetar. Glas ponovo progovori: „Ja sam stvorio nebo i zemlju. Smirujem moćne vetrove mora. Ja vladam nebom i zemljom.“

Ovog puta, nije bilo sumnje. Skočio je na noge i skinuo kapu, u znak poštovanja. Bio je to glas Božiji. Glas je nastavio da govori: „Prosto progovori oluji, i ona će prestati. Šta god kažeš, desiće se.“ (Isus je rekao: „Reci ovoj planini: pomeri se i baci se u more, i ne sumnjaj, i tako će biti.“) Brat Branham je rekao da je podigao ruke i izjavio stihijama: „Olujo, prestani. Sunce, izađi i sijaj kao i obično, četiri dana, dok ne završimo lov i ne odemo odavde.“

Čim su te reči bile izgovorene, oluja je, jednostavno, nestala i sunce je izašlo. U roku od petnaest minuta, nije bilo ni jednog znaka da je uopšte bilo snežne oluje. Neka braća u logoru su ovo opisivala, da je sve izgledalo kao da je odsečeno, kao da je voda na česmi zatvorena. Bilo je ljudi koji su prelazili preko prevoja, upravo za vreme nevremena, kada je oluja, iznenada i misteriozno, prestala. Meteorološka služba je objavila prognozu koja upozorava sve da se sklone. Kada je prestalo, svi su se čudili, šta se dogodilo. Četiri dana je sunce sijalo, baš kako je zapovedio. Vi možete u to ne verovati - ali ja verujem.

Događaji koji su prethodili petoj manifestaciji izgovorene reči, počeli su davne 1950. godine. Brat Branham je objašnjavao jednoj dami da je po znaku u njegovoj ruci utvrdio da joj noge otiču. Ona se usprotivila, jer nije imala nikakve simptome; pokazao joj je vibracije na svojoj ruci, kada je uzeo njenu ruku. Okrenuo se i posegnuo za rukom žene (svoje, prev.), da pokaže da, kada bolest nije prisutna, nema vibracija. Kada je to uradio, bio je iznenađen, nakon čega je ozbiljno rekao: „Meda, nisam znao ovo, ali ti imaš cistu na levom jajniku!“

Sestra Branham je odgovorila da se oseća dobro, i da je, očigledno, sve u redu. Kao što sada znamo, sve ove stvari su duhovi. Ona o tome nije znala. Ali, 1962. godine, sestra Meda je osetila neku vrstu slabosti i tumor je počeo da joj raste na levoj strani. Zatim je usledila bol, i otok. Doktor je potvrdio prvobitnu dijagnozu. Cista se pretvorila u mali tumor, i preporučili su im operaciju. Kao porodica vere, Branhamovi su odlučili da se pouzdaju u Gospoda. Ali, tumor je i dalje nastavio da raste.

Godine 1963, preselili su se iz Džefersonvila u Tuson. Informacije o Sestri Branham su prosleđene jednom uglednom lekaru u Tusonu. U to vreme tumor joj je zadavao znatne bolove, i bio je veoma zabrinjavajući za lekare. Svi znaci su ukazivali na maligni tumor. Međutim, sa poverenjem u Boga, a takođe i da bi se porodica vratila u Džefersonvil za božićne praznike 1963. godine, operacija je odložena.

Početkom novembra, Brat Branham je održavao sastanke u Njujorku. On je, naravno, znao koliko mu je žena bolesna, i koliko je operacija bila neophodna. Upravo je nazvala i rekla mu da skoro više ne može da hoda, i da lekari insistiraju na hitnoj operaciji. Na povratku kući, zaustavio se da prenoći u Džefersonvилу. Njegovo snažno saosećanje prema njoj ga je proganjalo. Zastao je u kući, u kojoj mu je Bog tako često govorio kroz Reč i vizije, i, nagnuvši se nad staru sofу, na kojoj su to tako često radili zajedno, počeo je da se moli. Dok je molio Boga da se smiluje njegovoj ženi, odjednom je postao svestan prisustva Boga u sobi. Tamo je stajao Ognjeni Stub, i glas Božji mu je zapovedio: „Ustani na noge. Reci šta želiš, i biće tačno tako, kako ti kažeš.“ U to vreme je već dobro znao kako da izvrši uputstva ovakve vrste, pa je ustao i rekao: „Neka bude da tumor nestane, pre nego što ga doktorova ruka dotakne.“

Sledećeg dana, u pratnji Sestre Norman, Sestra Branham je pošla kod lekara na još jedan pregled. Pripremajući je za pregled, medicinska sestra joj je pomogla da obuče beli mantil i legne na sto. Ona je bila u tako lošem stanju, da je jedva mogla da se popne na sto. Doktor je ušao, pogledao svoje dijagrame i nagnuo se da ispita veličinu tumora. U trenutku kada se njegova ruka spustila da je dodirne, osetila je hladnoću, štipanje u levoj strani. Doktor je opipao njenu levu stranu, zatim je obišao i opipao drugu stranu. Zbunjen, okrenuo se prema njoj: „Ovaj otok vam je bio na levoj strani, zar ne?“

Sestra Branham je rekla: „Da, bilo je tamo.

Pomno ga je pregledao, a zatim rekao: „Ne znam šta se dogodilo. Ali znam jedno: tog tumora ovde više nema, nestao je! Ne mogu to da objasnim, ali nemate o čemu da brinete.“

Brat Branham je oputovao u Šrīport u Luizijani, gde ju je ponovo kontaktirao telefonom.

Zamolio je Bilija i Lojsa da se pridruže razgovoru na internom telefonu. Znao je šta se dogodilo. Znao je da je otišla kod lekara.

Njen uzbudjeni glas se čuo kroz žice: „O, Bil! Znaš šta se desilo? Znaš, onaj tumor koji sam imala?...”

“Da, draga”, odgovorio je, “ja znam šta se dogodilo.”

“Odakle ti znaš?” - upitala je potpuno zbumjena.

Onda joj je ispričao celu priču.

Pet puta je broj milosti. Jednom se to govorilo maloj ribi, i ona je dobila život. Drugi put su tri veverice izgovorene u postojanje. Sestra Heti Rajt je treći put dobila večno spasenje za svoja dva sina.

U četvrtom, stihije su se povinovale glasu ovog Božijeg čoveka. Peti - obratio se tumoru, duhu koji je bio u njegovoj ženi, i on je nestao, tačno kao što mu je rekao Glas Božiji.

Dakle, on je ispričao ovih pet stvari, a onda je rekao: „Treći potez je bio identifikovan među vama. Ali, vi ste ga videli samo privremeno. Kada dođe pritisak, onda gledajte, videćete ga u celosti!”

Apostol Pavle je rekao: „Evo, ja vam kažem tajnu, nećemo svi umreti, ali ćemo se svi promeniti.” Verujem da ova generacija neće umreti, nego će biti promenjena izgovorenom rečju.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com